

086544911

101 KØBENHAVNS
KOMMUNES
BIBLIOTEKER

Halle Kett eller
den danske Uglespil

RHB

78 355c (3)

Halte-Kett

eller

Den danske Uglspil.

Fortællinger om hans mangehaande Spilopper

og vittige Indfaald.

Samlede

af

Jens Hindbær suppe.

Kjøbenhavn.

Forlagt af H. P. Møller, Gammelmynt 151.

Trykt hos S. E. Møller.

Indhold.

	Side
Den pudsede Vægter	4.
Bonden som Straldemand	5.
En ubehagelig Stilling	6.
En usund Duffert	8.
Det urro Vgtepar	9.
Den flygtende Rabudse	12.
Presenten	13.
Spøgeriet i Silkegade	14.
Rykkeren tagen ved Næsen	16.

I sin Tid kjendte ethvert Barn i Kjøbenhavn Halte-
Kett, og saasnart der var steet noget ret Pudsigt, især
om Matten, saa hed det strax: „Det har Halte-Kett været
Mester for. Hvad hans Haandtering var, kjender endnu
Mange, thi han har ikke været død i saamange Aar;
men vi ville dog her ikke næiere betegne Personen, da
det kun ere hans Meriter, vi have isinde at fortælle, for-
saavidt disse ere komne os for Dre. Det kan jo ogsaa
nok være muligt, at endeel af hvad man fortæller om
ham, er passeret for længesiden, saa længesiden, at det
næsten er Løgn, ligesom man maaskee har tillagt ham
adskillige Spilopper, som Andre have været Mestere for;
thi saaledes er det jo gaaet med andre Personligheder,
hvem Folk gjerne høre tale om, Fritz af Preussen, Na-
poleon, Wessel, Bellmann, o. m. fl.; saasnart der var
lavet Noget, der kunde interessere, saa førte man det
over paa Fritz eller Napoleon eller Wessel og saa for-
taltes det videre, indtil man nu næsten ikke veed hvad
der er ægte, eller hvad der er laant; men ligesuldt kan
det dog mere, og idet vi herved byde Læseren lidt af
Halte-Ketts Historie, er det vort Haab, at man vil tage
noget Hensyn hertil.

Det var, som sagt, oftest om Matten at Halte-Kett
var paafærde; det kom af, at han holdt meget af at
gaae paa Commerc, og til slige Spilopper, som han gav
sig af med, passer denne Tid unægtelig bedst. Hvad
man hyppigst træffer, og i hans Tid traf, paa Gaden
om Matten, var sovende Vægtere, og det kan derfor ikke
undre os, at han for en stor Deel lod sit Lune gaae ud
over disse Væsner, der ogsaa ret godt til Slutningen
kjendte ham, og toge sig iagt, naar han var i Farvan-

det, hvilken Respekt ikke altid kunde siges at blive Patrouillen tilbeel. Vi ville gjøre Begyndelsen med

Den pudsede Vægter.

Vægteren i —gade var, som saamange af disse respektable Embedsmænd, en grov Bondelønning, der i sin besjænkede Tilstand syntes at Alle, undtagen han selv, gik med Blyhat; han var fremfusende, og brugte Stokken for et godt Ord, især naar han mærkede, at der ikke var Drikkepenge at vente. En Nat kom Halte-Kett, tiligemed nogle andre Spaasmagere, hen til Vægteren og Halte-Kett bad ham meget besteden at sige ham, hvad Kloffen kunde være. „Kloffen er saamange, at saadan en Fuldsnude gjorde bedst i at gaae hen og lægge sig,“ svarede Vægteren. „Det har jeg ogsaa istinde,“ sagde Kett, „vil De være saa artig at lukke mig ind; jeg boer herhenne i Nr. 47.“ Nu blev Transtyren høflig og traafede med sit Nøgletippe hen til det betegnede Sted, hvor han aabnede Døren. Kett gik ind i den mørke Gang, raslede med sine Penge og, medens han holdt begge Hænder i Lommen, sagde han høit: „Værsgo, Vægter, jeg har ingen Smaapenge, der er en Mark, saa kan De en anden Gang lukke mig ind gratis.“ „Tak, skal Herren ha'e!“ sagde den glade Vægter og famlede i Mørket efter den formeentlig udstrakte Haand med Marken; men da han ikke strax fik den, troede han at Kett var gaaet længer ind i Gangen for at undgaae den skarpe Nattevind og traadte derfor heelt ind. Aldrig saasnart var han kommen ind, saa soer Kett forbi ham, ud paa Gaden og smækkede i en Hast Gadedøren i, dreiede Nøglen et Par Gange om, og sagde derpaa smaaleende ind ad Nøglehullet: „Han Fuldsnude derinde, Kloffen er saamange, at han gjør bedst i at lægge sig.“ Hans Commersebødre sloge en høj Latter op og gik derpaa deres Bei og lod Vægteren Lid til at anstille gavnlige Betragtninger over den menneskelige Snedighed, for hvilken Ingen kan vogte sig.

Bonden som Skraldemand.

En Dag gik Kett gennem Grønnegade, da idetsamme Skraldemanden udførte en Solo for sit veldyende Instrument, og med det samme kørte om af Ny Udelgade, overladende til Enhver at indfinde sig hos ham der, eller at vente til næste Dag. I samme Dieblif kom en Bonde med sin tomme Tørvevogn og holdt stille udenfor en Dør, hvorefter han gik op i Huset. Kett blev staaende. En Kone og en Pige kom hver med en Bøtte ud af en Dør og saae sig om. „Jeg synes bestemt at Skraldemanden var her!“ sagde den Ene. „Ja, jeg hørte ham jo stralde!“ meente den Anden. Kett traadte til og sagde: „Kan De da ikke see, at hans Vogn holder der?“ og idetsamme pegede han paa Bondesvognen. Efter i nogle Dieblifke at have tvivlet, lode de sig narre, idet de udtalte deres Forundring over den lille Vogn, men tomte dog Bøtternes Indhold deri; nu kom der flere fra Dørene rundt om, og da Begyndelsen først var gjort, havede der sig snart en allertjæreste Top af Feieskarn, Kaffebrums, Grønartebølge og Tullertenskaar over Vognsjellene. Men just som der var fuldt Læs, kom Bonden med en Pakke ned fra Huset for atter at kjøre videre, og saae sin grønmalde Vogn fungere i Egenstab som Skarnager. Han saae sig omkring, stirrede paa Vognen, og kunde aabenbart ikke ret fatte, hvorledes dette var gaaet til. Endelig undslap ham en drøi Ed, og idet han rasende foer hen og greb en Kjælling, der var i Opmarsch med en ny Ladning, raabte han: „I infame Pak! Strax tag Jeres Uhumskheder til Jer!“ Kjællingen fraalede, de andre løbe deres Bei og en Politibetjent ankom netop i rette Tid til Valpladsen. Han lod sig give en nøjagtig Rapport over det Hele, førte det meget samvittighedsfuld ind i sin Bog, og kom endelig til det Resultat, at Bonden, fordi han var gaaet ind i Skraldemandens Haandtering, burde straffes for uberettiget Rørigsbrug. Han og Bonden fulgtes derpaa meget gemtylig ad henad Gaden, indtil de kom til et Værtshuus; der gik de op; onde Tunger ville paaftaae at man saae Bonden give Betjenten en Sølvdaler; men

Halte-Kett lo, saa han var færdig at sprække, da han noget efter saae Bonden kjøre afsted med sit uventede Læs.

En ubehagelig Stilling.

At Folk, som have været hængte, ere komne til Live igjen, det er Noget, som man ofte har hørt; men at man nogensinde har seet Folk, som have hængt en heel Nat, komme saa godt fra det, at de næste Dag kunne møde paa Politikammeret, det hører til Sjeldenhederne.

En af de Vægtere, som især ofte havde været efter Halte-Kett, naar han var kommen forbi ham om Natten, var Vægteren i —stræde. Han havde engang slaaet Halte-Kett sort og blaa, og det var Noget, der fortjente Straf. En Aften Kl. 11 $\frac{1}{2}$ eller saa omtrent, sad vor Uglspil i denne Gade paa anden Sal i et ret gemhyligt Lag, og det traf sig saaledes, at Vægteren just samme Dag havde celebreret sin Fødselsdag med en Uendelighed af Snapse, hvis Virkninger vedbleve, efterat han seilende havde tiltraadt sin Post. Efter tilberligt at have sat de Andre ind i sin Plan, fik han En af dem til at paatage sig at staffe Vægteren op mellem dem. Den Udsendte gik da ned til Vægteren:

„God Aften, Vægter!“ — God Aften! — „Nu, hvorledes gaaer det?“ — Tak, det gaaer saa la la, jeg har idag fyldt mit 32te Aar. — „Ih nu, jeg gratulerer, — har De lyst at drikke et Glas Punsch, saa vil vi klinke sammen, jeg har just et Par Bekjendte hos mig!“ — Nei, ellers Tak, men jeg tør ikke gaae fra min Post. — „Ih, Snak, det Dieblit! De kan jo sætte Deres Negleknippe i Gadedøren, saa troer man, De har været ifærd med at lukke En ind.“ — Ja, det har De sgu Ret i! det var en fin Udvei den, — saa siger jeg Tak!

Og nu fulgtes de ad, Vægteren krydsende fra den ene Side af Gaden til den anden, hen til det betegnede Huus, hvor Negleknippet blev sat i Døren, og Vægteren ravede med sin Ledfager op ad Trapperne. Men saasnart Vægteren var kommen op paa anden Sal, ilede den An-

den ned, tog Nøglerne af Døren, hængte dem paa Klokke-
strengen, og smækkede Gadedøren i. — Deroppe gif det
imidlertid lystigt til, man drak Skaaler, og det lod til,
at Vægteren havde isinde at tømme et Glas for hver af
sine 32 Fødselsdage, saa tappert stak han paa Bærerne,
indtil han var aldeles omtaaget. I et Bærelse ved Siden
af, begyndte En pludselig at pibe, og det lod som om
det var paa Gaden. „Der er Fjelds!“ raabte man som
med een Mund og Vægteren reiste sig saa hurtigt det
lod sig gjøre; de Andre fulgte ham ned af Trapperne;
men, o vee! Døren var i Laas, og Ingen af Selfabet
havde Gadedørsnøgle. Piberen vedblev, og Vægteren
undrede sig medrette over at hans Nøglenippe saa hur-
tigt var forsvundet. Endelig foreslog Kett en Udvei,
for at hjælpe Vægteren ud af Forlegenheden. „Om saa
Dieblikke vil Manden savnes paa sin Post,“ udbød
han, „vi maae derfor gjøre Alt for at hjælpe ham. Er
her en to, tre Par Lagener i Huset?“ — Jo, de vare
til Tjeneste. „Godt,“ vedblev han, henvendt til den
elendige Vægter, „vi maa heise Dem ud af Vinduet ved
at binde Lagenerne sammen.“ — Nei, det vilde Væg-
teren paa ingen Maade indlade sig paa. „Nu, for mig
gjerne; har De Lyst at miste Deres Post, saa kan jeg
jo Intet have at indvende derimod.“ Det hjalp. Væg-
teren gif ind paa Forslaget, og i en Fart fik man tre
Par Lagener forsvarligt knyttede sammen, og efter at
man havde overbevist sig om, at de kunde holde, bandt
man dem om Vægteren paa den Maade, at han sad
som i en Slags Køie; derpaa leverede man ham en
Brændeviinsflaske til at styrke sig paa naar han kom ned
paa Gaden, og efter at have faaet denne Troster med
paa Veien, begyndte Arbeidet, idet tre Mand firede paa
Linen, og en Mand styrede fra Bæggen. Det gif nu
altsammen meget lysteligt, indtil Vægteren var kommen
til første Sal; da standsede man pludseligt, lagde Linen
omkring Vinduesposten og derpaa gjorde man den for
Sikkerheds Skyld fast i en Sengestolpe, medens Kett
sagde ud af Vinduet til Vægteren: „Na her, Vægter,
vi skulle først have os et Glas endnu, og da vi have
surret Linen godt, kunde De maastee vente lidt; naar

De er kjed af det, kan De give et Stød i Fløiten! God Fornøielse!" Og dermed trak man sig tilbage og lod Vægteren hænge.

Da det begyndte at dages, kom der enkelte Folk forbi Stedet; de stirrede forundret op paa Vægteren, der som en sand Christen med Laalmodighed fandt sig i sin Skjæbne og trofast holdt paa sin Brændeviinsflasse; men nu fandt Skjelmerne det raadeligst at lade Manden stige til Jorden inden der kom for mange Tilskuere; de sirede ham ned, og Vægteren fik sig hurtigt løst ud af Lagenerne, idet han svor dem en frygtelig Havn; men han glemte det senere, Nogle ville paastaae, at Grunden var den, at han ikke turde angive den slemme Streg, deels fordi det derved vilde være bleven opdaget at han havde holdt Geburtsdag, deels fordi det nok ikke stemmer ganske med Reglementet for en Vægters Function at gaae op paa anden Sal i et Huus og drikke Punsch, og senere hænge en Nats Tid 12 Allen over sin Post i den frie Luft.

En usund Dukkert.

I Adelgade, om jeg huffer ret, boede en Skrædermester, der var overordentlig gjerrig; han var Eier af det Sted, han beboede; som de Gjerrige ere meget nøie-seende i Alt, saaledes var han det ogsaa og det hændte sig derfor engang, at da han havde Renovationsfolk om Matten (Natmandsbal), vilde han eftersee, om de ogsaa havde fyldt deres Vogn tilhørligt og ikke snydt ham for et Par Spande; han steg derfor op paa Hjulet for bedre at kunne see; idetsamme kom Kett med nogle lystige Fyre forbi; vips, greb han om Skræderens ene Been, der stod paa Hjulet, og stak ham paa Hovedet ned i Vognen, og begav sig derpaa stynsdom bort. Natmandene hjalp den arme Skræder op igjen, og da de vare solide Folk, bragte de ham ind i Gaarden, hvor de stillede ham under Posten, og den Ene holdt ham, medens den Anden pumpede af alle Kræfter; det kostede

den gjerrige Skræder to Mark; det var lovligt dyrt for et Bad af den Slags; men hvem kunde bevise, at Kett havde været Mester for denne Streg?

Det utro Egtepar.

En rig Skomagemester levede ikke paa den venstabeligste Fod med sin Hustru, hvilket for største Delen havde sin Grund i gjensidig Utrofskab. Manden holdt nok af at beundre andre Skjønheder end sin Kone, og Madamen havde et saa sølende Hjerte for det andet Køn, at hun stedsse var beredt til at gjøre Enhverfømhelst, der maatte anholde derom, en eller anden Tjeneste af det Slags, som Mandfolkene ere utaknemmelige nok til at glemme saasnart en anden tilbyder sig. Kett vilde ogsaa prøve sin Lykke hos den barmhjertige Søster og i Begyndelsen skjænkede hun ham saamegen Opmærksomhed, at han allerede troede at have naaet Maalet for sine Ønsker; men — enten det nu var et øieblikkeligt Lune eller hendes hele Fremgangsmaade havde været overlagt Kofetteri — en Dag faae Kett sig gjort til Latter i et heelt Selskab, og dette var den falske Skjønnes Værk. Selv brast hun i Latter hvergang han kom hende for Die, og han indsaae tydeligt nok, at han havde været hendes Nar.

Men Kett var ikke den Mand, der ustraffet lod sig gjække og Hævnen kom snart. Han søgte at komme ind i hendes Mandes Fortrolighed, og det lykkedes ham snart. De gik paa Sold sammen og de spillede sammen. Snart vidste Kett Vessed med alle hans Elfsøvs-historier og han sendte derfor en Dag den utro Hustru en Billet, der indeholdt de ømmeste Udbrud og hvori en Tilbeder af hendes Ændigheder anholdt om et Stævne-møde Aftenen efter paa Kongens Nytorv. De fornødne Kjendetegn bleve bestemte, kun udbad Brevskriveren sig fuldkommen Taushed indtil de kom til det Sted, hvor de ubemærket og uforstyrret kunde overlade sig til Glæden og — Kjærligheden. Samtidigt erholdt Manden et lig-

nende, hvori en Pige, „som han før havde seet“ udbad sig hans Nærværelse paa Kongens Nytorv, hvorfra hun da vilde følge ham hvorhen han førte hende, „i Tillid til hans Retstæfthed.“ Kun ønskede hun Taushed, indtil de vare ankomne paa et for uvedkommende Dine og Dren sikkert Sted. Manden viste Kett Brevet og yttrede, at han nok kunde tænke sig, at det maatte være „Froken N., som han isjor Foraar var rasende forelsket i,“ og han maatte derfor tænke paa et Sted, hvor han kunde føre sin Elskede hen. Om Middagen underrettede hans Kone ham om, at hun var bedt i Selskab næste Aften hos Fru N., og rimeligviis først seent vilde komme derfra. Manden kunde derfor roligt gaae tilfængs, da hun kunde lade Fruens Karl ledsage sig hjem. „Ei, hvor det var beleiligt,“ tænkte Manden, „saa har jeg jo hele Leiligheden til min Raadighed. Det bliver prægtigt.“

Aftenen kom. Da det var bleven fuldkomment mørkt, begav Madamen sig bort ad Kjøkkentrappen, og hendes Pynt var saa forskjellig fra ellers, at man, ovenikjøbet naar det mørke Slør var slaaet ned for Ansigtet, skulde have ondt ved at kjende hende. Manden tog en stor Chenille paa, hvis Krave gik ham heelt op til Dinene, og saaledes begav han sig til Stævnemødet. Da han var ankommen til det bestemte Sted, slog han tre Slag i Stenene med sin Stok; det var det aftalte Tegn, hvorpaa hun kom hen, modtog den tilbudte Arm, og afsted trastede de med hinanden, hver for sig inderligt nysgjerrige efter at see hinandens Ansigt. De trykkede sig op til hinanden, verlede varme Haandtryk o. s. v. og Folk, der gik forbi og saae dem saa tæt til hinanden, ansaae dem for et Par Nyforlovede. Manden styrede lige løs paa sit eget Huus, og endstjondt hans Kone blev noget overrasket herover, fulgte hun ham dog, i den Tro, at det muligt var „en af de smukke Løgerende oppe paa anden Sal“, der havde ladet sig fængsle af hendes Deilighed. Da de kom op ad den mørke Trappe, tog Manden hende om Livet og trykkede et lidensfabeligt Kys paa hendes Læber, og hun fandt hos sig selv, at „han kyssede anderledes yndigt, end hendes Tvardriver af en Mand“. Manden var i den syvende Himmel. „Det kan

man da mærke, at det er en heilig ung Glut; der har jeg gjort en god Fangst", tænkte han. Og saa greb han hende paany om Livet og kysede hende, og hun blev saa henrykt, at hun tog Mod til sig og tog ham om Halsen og trykkede et heft Kys paa hans Mund. Ved hvert Trappetrin kysedes de; det var Noget, de ellers ikke befattede dem med. Men da Manden stal Nøglen i Døren — hvorledes kunde det hange sammen? — det var jo i hendes eget Værelse, de kom ind. Men det var jo umuligt, Mørket maatte bestemt have forvirret hendes Blik. Og dog, jo, der stod jo hendes Sikkert i Vinduet — — —

Imidlertid havde Manden med en Elfers Hastværk kastet Chenillen, tændt Lys og ilede nu hen imod hende, løftede ugeneert Sløret op, og — o, hvilken ubehagelig Overraskelse paa begge Sider! — De stirrede og stirrede! —

"Jo, det er ganske rigtig mig!" sagde Manden.

"Dit falske Uhyre!" læspede hun, nærved at besvime af Forbittrelse.

"Jeg gjorde det blot for at prøve din Trofast," sagde Manden.

"Nei, din Afstyhelighed skal Du ikke kunne stjule for mig; thi det var netop mig, der vilde prøve Dig!" sagde Konen.

Og saa bleve de enige om, at de i Grunden Begge vare ustyrbige, da de blot gjensidigt vilde prøve hinanden. Men de hede Kys paa Trappen, dem kunde Ingen af dem ret blive klog paa.

Saa Dage efter modtog Madamen et Brev saalydende:

"Madam!

Hvorledes synes De om den nye Elsker, jeg sendte Dem paa Kongens Nytorv forleden Aften? — De elsker ham vel rasende? Tak for sidst!

Kett."

Den flygtende Kabudse.

Til en Vægters prydelige Uniform hører, som bekendt, den hensigtsmæssige Kabuds. Om man i andre Lande, ved at see saadan en, vilde falde paa at gjætte, at den er en Hovedbedækning for Folk, der ifølge deres Nattevaagen iforveien ere udsatte for at faae et tungt Hoved, det drifter jeg mig ikke til at have nogen Mening om; det veed jeg, at her i Landet ere vi saa vante til at ansee en Kabuds som en Attest for Drif, idet nemlig Eiermandene til den som oftest have præsteret det Utrolige i dette Fag. Kett vidste, at hvor der fandtes en Vægter, der fandtes ogsaa en Kabuds, og hvor han faae en Kabuds, der tænkte han strax paa Blyhatte, Messingfluer o. m. m. En Aften kom han forbi en af disse Communens Embedsmænd, der fik sig en god Luur, og Kabudsen var trillet ned ved Siden af ham paa Trappen. En Urtekrammer var just ved at lukke sin Boutik. Kett gik derned og kjøbte sig for et Par Stilling Seilgarn. Derpaa gik han atter hen til Vægteren, tog forsigtig Kabudsen og befæstede Seilgarnet godt deri; derpaa viklede han et dygtigt Stykke af Garnet op og begav sig hen paa Hjørnet af Gaden og stødte i Stenene med sin Stok. Vægteren troede, at det var Patrouillen og reiste sig ilfomt op; men i det han vilde tage sin Kabuds, fik denne et Nyk saa at den trillede et langt Stykke henad Gaden. Han saae forundret efter den, men bukkede sig dog paany for at tage den — vips! væk var den. Nu blev Vægteren først rigtig forbausset, — han kunde jo ikke see Seilgarnet i Mørket, og det var derfor ikke let at begribe, hvorledes det kunde gaae til. Endnu et Forsøg: — rutsch, en ny Tour! — Holdt! tænkte han, det er Kogleri, trak sin Floite op og medens han gav sig til at løbe efter Kabudsen, sløitede han af alle Kræfter. Med et rask Tag i Seilgarnet trak Kett den til sig, løsneede hastigt Baandet, som han viklede om Haanden, idet han fjernede sig, og lod Kabudsen ligge. Ved Vægterens Floite-Concert ilede hans Collegaer til just i det Dieblik da han standsede ved Kabudsen, og, for at den ikke paany skulde undløbe, kastede han sig

paa alle Fire over den. De ansaae ham naturligtvis for gal, men da han nu ovenikjøbet gab sig til at fortælle, hvorledes den var begavet med usynlige Fodder, brast de alle i Latter og vare fast overbeviste om, at han var bleven angreben af Dilerium tremens. I dette Dieblis kom Kett i al Ustyldighed forbi. „Hvad er der paafærde, Vægter?“ spurgte han. „Na, det er en Kammerat, der er bleven daarlig“, svarede de, og dermed fulgte de den modstridende Vægter med sig til Høspitalet, hvor han maatte døie flere Opiumspulvere for at falde isøvn. Det er forresten Noget, som man sjældent behøver at give en Vægter for at faae ham til at sove. Men hyormange Pulvere han fik, det hjalp ikke, han vedblev at paastaae, at Rabudsen vilde undløbe, og det vilde den jo ogsaa!

Presenten.

En af Ketts Bekjendte var bleven dødelig forelsket i en ældre Frøken, der var af et arrigt Temperament; men Vedkommende troede, at hun var i Besiddelse af en Pokkers Mængde Penge, og dem kløede hans Fingre efter. Dette forholdt sig imidlertid ikke saa. Frøkenen var slet og ret en affalmet Sirene, der vidste at snøe sig saaledes, at Løsehoveder, der gjerne vilde gjøre et rigt Parti uden at tage Hensyn til deres Tilkommendes Egensaber, tiltrøede hende en Formue, som hun aldrig havde kjendt til. Saa maatte de give hende Foræringer, og til Løn derfor tracterede hun dem fyrsteligst for deres egne Penge. Alt dette vidste Kett, og da han ikke gjerne vilde see sin Ven som Offer for hendes Rånker, — thi naar Folk ikke eiede mere, var det forbi — raadede han ham tidligt og seent til at ophæve Bekjendtskabet med hende; men som sædvanligt ved saadanne Leiligheder hjalp hans Forestillinger til Intet, og den Anden vedblev at opføre sig med Foræringer, saa han var paa bedste Bet til at ruinere sig i Bund og Grund. Godt, tænkte Kett, jeg skal nok helbrede din Dame, dersom jeg ikke kan faae Skik paa Dig selv.

Nu kom Vennen en Dag for at besøge ham, og lagde en lille Pakke fra sig paa Bordet; dert var der et

Par nydelige Morgentøfler til Frøkenen. Men som de nu sad og påslarede opdagede Kett hvad det var, og da Frieren gik ind i et andet Bærelse for at stoppe en Pibe Tobak, tog Kett i en Fart de fine Morgensko ud af Papiret og lagde et Par gamle mugne Mandstøvler uden Bunde istedet. Vennen mærkede Intet; han gik til sin Dame og da han skulde forlade hende, bad han hende modtage Pakken som en lille Kjærligheds-Foræring, hvorefter han gik. Saasnart han var borte aabnede Frøkenen Pakken, — jo, det var et Par deilige Morgensko!

Næste Dag kom den glade Frier igjen. Saasnart han aabnede Døren modtog den forbittrede Frøken ham med et Par dygtige Dressen og gav sig til at kradsse ham i Ansigtet, saa han i største Skyndsomhed maatte søge Flugten. Det hjalp; han blev bange for at leve sammen med en saadan Kantippe og kom der aldrig mere; men han fik heller aldrig Grunden at vide til den slette Modtagelse, han havde faaet; men Kett svøbte et Papir om Morgenskoene og sendte dem pr. Fodpost til Vennen, der kort efter forærede dem til en sød lille Pige, som senere blev hans Kone.

Spøgeriet i Silkegade.

I Ketts Ungdom boede i Silkegade en Skomagermester, der eiede ligesaa mange Tusinder som han fyldte Mar, og det var 55,000; men han var saa gjerrig, at han aldrig spiste sig mæt, og uagtet han havde flere meget trængende Medlemmer i sin Familie, saa kom disse dog aldrig til ham, eftersom han pleiede at jage dem paa Døren, naar de engang imellem indfandt sig for at see til ham. Han levede alene med en gammel Karl, der fik frit Logis imod at børste Støvler og gjøre alt andet Arbeide i Huset, med Undtagelse af at vadske Trapper, Linned o. s. v., hvilket var overladt en gammel Pige at udføre om Natten eller om Søndagen, naar hun var fri fra de Steder, som hun gik paa; hun havde ligeledes Huusly, og til Nytaar fik de hver 1 Mark i Present, og det var Synd at misunde dem den for al deres Glid

og Sløb; de turde aldrig spise andet end tørt Brød, eller Kartofler, naar den Gamle saae det, og ikke drikke andet end Vand, thi ellers beskyldte han dem for at bestjæle ham, hvilket forresten var vanskeligt, da han om Dagen gif med sine Obligationer i en Lomme indenfor Frakken, og om Natten gjemte dem under sin Hovedpude ved Siden af en stor Kniv, for at Ingen skulde røve hans Tankes eneste Gjenstand. Undertiden bad han om Søndagen Karlen at hente en Portion Middagsmad og lægge Penge ud, og dem fik Karlen aldrig betalt, hvorimod Skomageren fortærede Maden med største Graadighed uden at levne det Ringeste.

Omstider døde han, og Skifteretten tilligemed de fattige Slagninge indfandt sig strax og lagde Bestag paa Alt, med Undtagelse af Riget, som det lod til Ingen havde ifinde at tage sig af. Karlen og Pigen besluttede Dagen efter at drikke hans Gravøl, og Karlen, som havde et godt Die til den stræbsomme og ærlige Pige, kjøbte ind, Sveitserost, Hvedebrød, Pølse og Kjød, samt to Flasker Viin af en god Slags. Kett og nogle andre Sprøgefugle, som kom til en Familie der i Huset, bemærkede det storartede Indkjøb; om Eftermiddagen, da begge de gamle Tjenestefolk vare ude for at udrette deres Grinder, gif de lystige Fyre ind til Skomageren, idet de toge Nøglen, som hængte over Døren, og gave sig ganske ugeneert i Lav med Fødemidlerne, som de fortærede indtil den sidste Bid Fransbrød; og Vinen glemte de naturligviis ikke. Derpaa toge de den døde Skomager, gav ham Slobrok og Hue paa og satte ham i en Lænestol hen ved Bordet, gave ham en Bid Brød i Haanden og stillede de tomme Fade og Flasker hen for ham, saa at det saae ud som om han nylig havde endt sit Maaltid; derpaa forlode de ham og hængte Nøglen paa sin sædvanlige Plads.

Om Aftenen kom Tjenestefolkene hjem, og lavede sig til at nyde Livet, hvilket de ikke i lang Tid havde været vante til; men det Indkjøbt var interstedes at finde; de maatte gaae tilfængs uden at kunne begribe hvor deres kostelige Maaltid var bleven af; men om Morgenen gif den gamle Karl ind hvor Herren laae; der sad Skomageren til hans ubestrikelige Skræk i al Gemytlighed ved

Bordet med de tomme Fade; men Karlen var en siffig Tyr; han begreb strax, at Husbond ikke havde spist sig mæt før han døde, og derfor havde fortæret deres Maaltid nu. „Herregud, Husbond,“ sagde han, idet han tussede paa den hvinende Tjenestepige, der var kommen til, „kan I ikke engang taale at see os spise noget ordentlig endnu, uden at I skal tage det fra os?“ Den Døde sagde Ingenting. „Men nu skal I kjønt blive i Jer Kiste,“ vedblev Karlen, og ikke staae op, naar I engang er død paa en christelig Maade!“

Og dermed tog han Skomageren og puttede ham i Kisten igjen, og gik ned i Gaarden og hentede en stor Steen, som han lagde ovenpaa Kisten, for at den Gamle ikke saa let skulde løfte Laaget af. Derefter laafede han Døren og nu fik de Lov til at spise deres Mad i Ro. Men hvor han kom, fortalte han, og Pigen ligesaa, at den gjerrige Skomager var staaet op af sin Kiste og havde fortæret deres Maaltid.

Rykkeren tagen ved Næsen.

Kett stulde en Mand 40 Rd., som han ikke formaade at betale til rette Tid. Creditoren opsøgte ham allevegne, men Kett vidste behændigt at undgaae ham. Til sidst blev Manden grov, og som Kett en Dag sidder i sin Bolig med 4—5 Bekjendte ved en god Frokost, træder Rykkeren ugeneert ind, og kræver sine Penge.

„For Pokker,“ udbrød Kett ærgerlig, „kan man ikke have Madro?“

„Jo, naar De betaler,“ svarede Rykkeren.

„Jh nu, Deres Penge skal De faae,“ vedblev Kett, idet han skænkede sig et Glas Viin, „men De venter da, til jeg har drukkert dette Glas Viin?“

„Det forstaaer sig!“

„Godt! det hører De, mine Herrer!“ raabte Kett, idet han satte Glasset fra sig uden at tomme det; „De faaer Lov at vente noget, Hr. N., thi jeg tommer ikke Glasset hverken idag eller imorgen.“

